

sbergi akad. jegyző). Chyorecius Mátyás neidenburgi diakonus, később az elbingi lengyelek lelkésze e.-k. ugyanott (14.) 151. (1593—1604.)

Pannonius (Preusz) Bálint orvostanár Königsbergben, ugyanott 22.

Gosnovieczus Mátyás, magyar ember. Müller István königsbergi joghallgató, később a königsbergi ó-város rectora e.-k. u.-ott (3.) 243. Latinizált név.

Kyschius Pál, magyar ember. Ugyanott 214. b. (=Kis Pál.)

Rackschanus Máté, ugyanott 195. Nines ugyan megjegyezve, hogy magyar ember, de mi azt hisszük, hogy ez csak a még most is előforduló Raksányi név latinizált alakja.

Tsychesi Mihály, magyar ember, ugyanott 233.

Wengers Mihály nob. Pannonii, ugyanott 214.

De Zúana György, magyar nemes, ugyanott 232. b.

Grebecz István bölcsész- és hittanhallgató. Gütther Keresztély Henrik königsbergi lakos e.-k. (10.) 154. b. (1718—1720.) u.-ott. Kérdés, vajjon ez magyar ember volt-e?

Günther Sámuel hittanhallgató, magyar ember, u.-ott 150. b.

Conradi Márton Erdélyből. Schmidtner Kristóf königsbergi lakos e.-k. (16.) 260. (1633—1639.) ugyanott.

Ravius Márton Erdélyből, ugyanott 258.

Pauer F. Magyarországból, 1780. febr. 2.-án; von Alten Károly Ödön György, a Weser melletti Polle főkapitánya e.-k. 210., jelenleg Alten-Goltern Valdemár báró birtoka (Grasdorf, Hannover mellett).

Penecsy Cret. de l'Hongrie 1781. május 24. Ugyanott 121., (úgy látszik, ferdített olvasás).

v. *Podmariezky József* Magyarországból, 1779. márcz. 2.-án, ugyanott 84. Ez valószínűleg Podmaniczky.

Gorichich János Mihály Waywoda Caproncensis (=Kaproncza) 1617. május 4.-én, Kaltenhausení Farkas emlékkönyve 46., a bécsi herald. geneal. társulat birtokában.

Dr. Wertner Mór.

Gúnyversek Hóráról és Kloskáról.

A Hóra-féle véres lázadás 1784.-ben Erdély délnyugati vármegyéit pusztító viharoként sepegte végig. E mozgalmas, változatos eseményekben gazdag időről egész kis irodalom keletkezett, melynek tárgyát a Hóra világ története s ennek keretén belül a vezérek személye és tettei képezték.

Ezen időből való az alább közölt három vers is, melyeknek megírására a Hóra elfogatása és halálra ítéltése szolgáltatta az al-

kalmat. Hóra tudvalevőleg azzal kérkedett, hogy Bécsben jártakor II. Józseftől egy aranykeresztet kapott, bizonyágul arra nézve, hogy a császár ügyükkel egyetért. A köztudat szerint azonban csak bitorolta ezt. Ez kiinduló pontja a gúnyversnek. Hangjából a gyűlölet szól, s a jogos felháborodás a kegyetlen gyilkolások miatt, Hóra személyének méltó megvetése s az öröm megérdemlett bünhődése fölött sugárzik ki e versek soraiból. A harmadik vers Kloskáról szól. A Hóráról szóló verseket Nagyágról küldötték be közlés végett.

A Kloskáról szóló (a Hóra képe alá írottal együtt) megvan Szigethi Gyula Mihály kézirat gyűjteményében (XXVI. k.) a székeslyudvarhelyi ev. ref. collegium könyvtárában.

I.

Hórának vagy más, igazább neven Kriszta Nyikolának epítáfuma.

Egy buta jobbágyot nézz el tzímerre ki vágyott
Tzímere szép, de mazur, nemtelen állat ez úr
Szólgai kantáron vezetett egy tunya számaron,
Mely szeméten tekereg, bársonyi tzifra nyereg
Illet is egy Hórát, disznónak arany perezcz orrát,
Ily fejedelmi kereszt, tedd le, ne lopjad el ezt.

Krimi pogány veszett dühös eb ne viselj te keresztet,
Szent az, emelj egyebet, óh be nem illet ebet.
Kard, szív sem lelnek helyt itt: bizonyára viselnek
Kardat az egy Nemesek, szívet az érdemesek
Hogyha hegyes kellett, vala nyárs, jobbágyhoz ez illet,
A ki kezével urát így öli s iszsza torát,
Vagy ha kifent éles tetszett, bárd is vala széles,
Tégedet, oh te tsaló, feldarabolni való
Majd kereket fúrnak mikoron ily tzímeres úrnak,
Just tarthatsz ehez is, tolvaji tzímer ez is,
Illik is ez három, nosza mond bizony e vala párom,
Tzímerül ezt emelem majd le pokolba velem.
Hóra sokat bírtál s borozál, mikor oh haza sirtál,
Sírj te, mi már örülünk, állj te, mi széket ülünk,
Háborút inditván nyugszol vala, mást nyomorítván
Nyugszunk már mi, te kész kín mihelyére kimészsz.

Boszsuzidat mérted: lakolánk, fizeténk, de nem érted
Már te lakolj s tízes tromffal azokra fizess,

Mennei felségnek fizeték : te tsupán tsak az Égnek
 Ostora, kardja, halál hozni, kezébe valál.
 Mit vihetél végbe valamennyit akartak az Égben,
 Annyit azért ezzel, kard mire kérkedezel,
 Vídúl az Ég, a bünt sebesen fenyítő harag elszűnt
 Szó jöve : szablya romolj, sok fejű Bábel omolj.

Eddig ívál víg tust, ezután fogod érni Pilátust
 Hóra, komor vatsorán gyilkosok atya torán
 Udvarokat fosztál, szemeken síralmat okoztál,
 Torkig ívál bort, vért tudd meg okádol azért,
 Nyomtoted el jajjal valamit megiszol vala zajjal,
 Rád köszönik teli már a czuki-féle pohárt,
 Tsak tsepű tűz fényed, buborék vala tsalfa reményed,
 Két hetű nyugadalam leszs örök aggodalam,
 Oh te tövis, míg élsz, fák tsűfja királyi nevet vélsz
 Nyerni Libánusakon nőtt síma tzedrusokan,
 Tzédrus a hol részt bírt, tűz fejsze tövisseket ott irt
 Részed ez oh te kevély, jobbat elérni ne vélj
 Hó tetején várat kerítél, az ugorka fa szárad
 Földig azonnal esél, veszsz magad, a Nemes-él.

II.

Hóra képe alá való versek.

Festve van ez rámán egy forna tekintetű Hámán
 Hóra, kinek neve lett egy Katilina felett.
 Emberi formában fenevad neme : gyilkos oláhban,
 Aktéont harapó vén eb, úrában kapó.

Egy hegyi patkányból, farkas szoptatta mokányból
 Róka király-hitető, szolgálai pártot ütő.
 Érdeme büzhödt dög : maga Lerna, kiben pokol, ördög
 Kárt valamennyit akart tenni, tsomóba takart.

III.

Kloska képe alá írott versek.

Tigris az orezáját, vadkan formálta ki száját,
 Á neve fessed alá, Kloska kegyetlen oláh.
 Kloska hazug szájnak pökedelme, születte nadájnak,
 Vett az agyába veszett Hóra fejéből eszet.
 Két szeme vért forgat s agyarat magyarokra csikorgat
 Ily dühös elég agyar, rontani kelj ki magyar.